

C.W. Schultz-Lorentzen prædiken 11. søndag efter trinitatis

Taler

Christian Wilhelm Schultz-Lorentzen
Præst

Dato

3. september 1943

Sted

Vor Frelzers Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 18, vers 9-14

- 1 Det, vi har hørt, bliver ligesom indrammet af Ordet retfærdig. Der staar, at Jesus talte til dem, der stolede paa sig selv, at de var retfærdige, og det slutter med, at Tolderen gik mere retfærdiggjort hjem til sit Hus end den anden. Og retfærdig betyder her i denne Sammenhæng, som saa ofte i det nye Testamente, dette at
5 have Guds Velbehag, at tage sig godt ud i Guds Øjne.

Det at tage sig ud ligger i Grunden til os alle sammen. I hvert Fald vil vi gerne tage os godt ud i andres Øjne. Selv et ganske lille Barn er straks klar over, naar det gør Lykke hos sine Omgivelser, og er saa ivrig for at gentage det samme. Og
10 vi er vist ikke bedre, hvor gamle vi saa bliver. Vi gør meget for at tage os ud. Nogle ved at være ligesom alle andre; men der er ogsaa dem, der tager sig ud ved at være modsat. Det vækker Opmærksomhed.

Der er ikke saa mange, der lægger Vægt paa at tage sig godt ud i sine egne Øjne.
15 Jeg mener at være saadan, at man kan se sig selv ind i Øjnene, at man ikke behøver at skamme sig over sig selv, at man prøver paa at leve med en god Samvittighed. Det er en meget vigtig Sag saadan at besinde sig paa sig selv. For det er ikke godt at leve med en daarlig Samvittighed.

20 Men hvordan tager du dig ud i Guds Øjne? Det er der ikke saa mange, der spørger om. Og det er dog det Spørgsmaal, der betyder mest, ja det, der er evigt afgørende for os. Det er det Spørgsmaal, denne Lignelse i Dag stiller os.

Det er jo nemlig klart, at begge de Mænd i Lignelsen, baade Farisæeren og
25 Tolderen, stod med det Spørgsmaal i deres Sind. De var begge gaaet op til

Templet for at bede, de havde begge stillet sig for Guds Ansigt, under hans Dom. I det Stykke var de ens.

30 Men der var jo ogsaa en Forskel, og det var den, der fik Jesus til at fortælle Lignelsen. Der er sagt saa meget ondt om Farisæerne gennem Tiderne, at vi ikke behøver at gentage det. Saa meget kan vi se, at han er en ærlig og redelig Mand. Han tør staa for Gud og sige alt det om sig selv. Han har virkelig holdt Guds Lov, bevaret sig som en hæderlig Mand og i sin Nidkærhed gjort mere ud af
35 Fasten og givet mere Tiende, end han behøvede. Han har altsaa noget at rose sig af og takke Gud for. Det kan jo nok være, at han i nogen Maade blander det sammen, hvordan han tager sig ud i Menneskers Øjne, og han er aabenbart vel tilfreds med sig selv, - samtidig med at han takker Gud. Men det skal vi ikke bebrejde ham. Vi kan saa udmærket godt selv blande os selv og vort eget ind i
40 vor Andagt, i vor Bøn og vor Taksigelse, og vi haaber alligevel paa Guds Naade.

Men det, der er i Vejen med Farisæeren, er den Vished, den Sikkerhed, han er i Besiddelse af. Han stoler paa, at han tager sig godt ud i Guds Øjne, og han tvivler ikke et Øjeblik paa, at Gud synes om ham, som han er. Der staar
45 udtrykkelig, at Jesus talte denne Lignelse til dem, der stolede paa sig selv, at de var retfærdige. Paa sig selv, — og det er jo aabenbart, at det er paa sig selv, han bygger sin Sikkerhed, paa sin Fromhed, paa sit rette Liv, paa de Frugter, hans Liv havde baaret.

50 Det maa vi standse ved for vor egen Skyld. Der er talt saa meget om den kristne Vished. Det er opstillet som det sikre Tegn paa, at et Menneske er frelst, har sin Sag med Gud i Orden, og det kan være godt at møde et Menneske, der har denne Vished, det hjælper andre til at tro paa Gud. Det bliver imidlertid tit
55 saadan, at denne Vished bliver til Sikkerhed, og det en Sikkerhed, der gør, at de troende ligesom staar for sig selv, afsondrer sig fra de andre, kalder sig vi, holder saa at sige deres Gudstjeneste for sig selv. Tro nu ikke, jeg hermed sigter til en enkelt Kreds eller Retning, den, der altid maa staa for Skud. Jeg tænker paa alle Kredse, alle Retninger, de har alle den samme Fristelse. De har de rigtige Meninger, de bærer sig ad paa den rigtige Maade, de har det ene eller det andet
60 at føle sig stolte af. Farisæernavnet betyder oprindeligt afsondret, udskilt. Det er altsaa bogstaveligt dem, der har nok i sig selv og ser ned paa de andre. Det er ikke den Tids Farisæere, det gælder, det er os nu. Vor Herre advarer os, at vi ikke skal falde for Farisæernes Fristelse og blive sikre.

Tolderen er ikke sikker, mindst af alt. Han er kun sikker paa een Ting, at han er en Synder og har ingen Ære for Gud. Hans Liv er et Fallitbo. Der er kun een Ting, han kan, han kan bede. Han er søgt ind i Helligdommen og har fundet en stille Krog. Han vover end ikke at se opad, at se Gud i Øjnene. Han slaar sig for sit Bryst, ligesom peger paa sig selv, det er nu hans Nød, det gælder, og han beder: Gud, vær mig Synder naadig. Han overgiver sig helt til Gud og hans Naade. Nej, han har ingen Sikkerhed, han har kun eet, et ydmygt, sønderknust Hjærte. Og saa staar der, at netop han gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden.

Her er altsaa Vejen til Gud, ogsaa for os: Tolderens Vej, et bange, nødstedt Hjærtes Vej til Gud. Anden Vej er der ikke. Men der er altsaa en saadan Vej, Gud ske Lov. Fra Tolderens Plads er der til at se Lyset oven fra, Guds Ansigt lyser over ham.

Jamen, er der da ingen Vished for Mennesker, Vished om at de har Guds Velbehag og Guds Naade? Det er i alt Fald sikkert, at en saadan Vished kan ikke vindes ved vore indre Fornemmelser og Oplevelser eller ved vore Handlinger, hvor ædle og gode de end er. Det er kun her i Lignelsen, vi faar noget at vide om, hvem Gud synes bedst om. Men vi har jo Guds Ord, Guds Ord til os, saadan som han sagde det til os i vor Daab: Du er mit Barn. Af det Ord alene, af Troen paa det Ord, kommer der en lykkelig Vished, Barnets Vished om at høre hjemme hos Gud. Maaske har Tolderen naaet denne Vished. Det er ogsaa Vejen for os, fra Tolderpladsen til Barnepladsen hos Gud. Det er lykkeligt at kunne bekende Gud som Fader og føle os trygge i Faderhuset hos ham. Det er Kristenlivets Lykke. Men det er nok saadan beskaffen, at vi ikke kan blive paa Barnepladsen hele vort Liv uden videre. De fleste af os, og vi ved, at det gælder de største og bedste, stadig maattet gentage den Bevægelse, gaa den Vej om igen, fra Tolderpladsen til Barnepladsen. Men Gud ske Lov, at vi har har Guds Ord for det, saa vi tør ty til hans Naade og blive hos ham som kære Børn hos deres kære Fader.

Dette er Evangeliets Tale til os i Dag. Men vi kan ikke samles her uden at tænke paa den Vold, der er øvet mod vor Frihed og vor Retsorden som Danske. Vi ærer dem, der har sat deres Liv ind for os. Vi ved, at vi har intet at rose os af og ingen at holde os til. Men vi kender som Kristne Vejen til Gud, og vi vil ikke gøre det sværere for vort Folk ved at udæske til mere Vold. Vi vil gaa vor Gang og gøre vor Gærning nu som før. Men vi lægger vor Sag i Guds Haand og ved, at

105 han raader. Og vi er visse paa, at alt saadant har sin Tid, og vist det er, enhver har
tabt, der gaar mod Gud i Strid.

Kilde

Prædikener af C.W. Schultz-Lorentsen. Nordlundes Bogtrykkeri, København, 1943

110

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

11. søndag efter trinitatis, Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække,
Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

115

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/c-w-schultz-lorentzen-praediken-11-sondag-efter-trinitatis>

120

125

130

135

140